

Vlado VLADIĆ, *Trenuci. Pjesme*, Naranak, Zagreb 1993.

Vlado Vladić rođen je 28. lipnja 1967. godine u selu Kućani, smještenom u brdovitom krajoliku Rame u Herceg-Bosni. Osnovnu i srednju školu završio je u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je na odsjeku za slavistiku. Diplomirao je i magistrirao na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu.

Prema Bazalu, metalogički korijeni filozofije imaju svoje žilje u čvrstoj magmi naše unutrašnjosti pa je logično da ta metalogična čuvstvena magma u svom logičnom raspletu bude uzdignuta na višu razinu, što biva ne po filozofiji o bitku ukoliko je istinit, nego o bitku ukoliko je dobar i kao takav predmet naših najdubljih traženja, što posebice biva po umijetnosti koja magmu čuvstvenosti diže do bengalske vatre ljepote, pa nije čudo da i filozofi kao, primjerice, Platon posiju za umjetničkim dijalozima umjesto za filozofskim traktatima.

Vladić u svojim pjesmama ne filozofira, nije umjetnik filozof, a opet duboke filozofske refleksije su tu, u svakoj njegovoj pjesmi. Izvučete li iz njih filozofsku misao, one se naprosto raspadaju, slično kao što se raspada, razare i razgrađuje čovjekovo biće izvučete li iz njega čovječnost. Ta je filozofska misao u njima os oko koje su smještene sve riječi pjesme i jer je os čvrsta i jer je tu os trebalo istaći, riječi posijane oko nje gube sav svoj nakit, i liričnu

mekanost, i divljinu vatrenosti, i rogove za sricanje, te samo svojom ozbiljnošću otkrivaju užarenu os koja se diže iz dubina pjesnikove čuvstvene magme i u kojoj čitalac doživljava svoju vlastitu os te se tako stapa s pjesnikom u stupnju zaokupljenosti s mišlju s kojom je zahvaćeno pjesnikovo otkrivanje bitka.

Vladićeви *Trenuci* dogledani u toj perspektivi pripadaju Heideggerovo fenomenologiji tubitka u pjesničkom obliku (*Seinsfrage*). No, za razliku od Heideggera, pjesnik u unutarnjim fenomenima vlastitog bitka, koje on naziva trenucima, ima nešto od samoga Bitka (*Frage nach dem Sein*), ima slutnja o njemu, težnja za njim, ima obećanje da će pjesnik u njemu naći svoje ispunjenje.

Rudolf Brajičić

Zakonik Kanona Istočnih Crkava s izvorima, glavni prevoditelj Stanislav Kos SJ i Matija Berljak, GK – Zagreb, 1996., str. 1219.

Kad uzmete u ruke ovu knjigu zaigra vam srce od radosti zbog više razloga. Tiskana je dvojezično, u ruci držite latinski i hrvatski tekst. Glas Koncila se potrudio *Zakonik* opremiti što bolje. Kad gledate fini tanki papir na kojem je *Zakonik* tiskan, raspored odjelaka, sve razgledno i privlačno za čitanje, pomislite da u rukama držite Editionem vaticanam. U toj je knjizi, dakako, *Zakonik kanona Istočnih crkava*, ali ne sam. Tu je Popratna riječ vladike Križevačkog Slavomira, koji nas upoznaje da je *Zakonik* građen na starim pravnim izvorima antiohijske, aleksandrijske, armenske, kaldejske i carigradske Crkve, koje su se u jedinstvu s rimskom Crkvom i paralelno s njom razvijale u svom kulturnom krugu, a njihova prisutnost danas u Hrvatskoj po *Zakoniku* na hrva-